

Aar gennemføre Love, som sikre saa en saa en anden Klasse af Statens Embeds- og Bestillingsmænd højere Løn og rigeligere Pension, væsentligt med den Begrundelse, at Livsfornødenhederne ere blevne dyrere, bestrider jeg aldeles ikke denne Argumentation og skal ikke indvende det mindste imod, at alle de mindre lønnede Tjenestemænd, som man nu skal kalde dem, faa deres Lønninger forhøjede, men jeg vil samtidig hævde, at er der noget Sted, hvor dette Argument, at det er blevet dyrere at leve, trænger sig paa og nødvendigt kræver en Forhøjelse af Bidraget, saa er det netop overfor dem, som have allermindst at leve af, de aldersunderstøttede. Naar det ikke kan bestrides, at Statsmagten har svækket Kommunernes Evne til at opfylde dette Krav og virkelig gennemføre Loven paa en fuldt ud human og tidssvarende Maade, saa at de vedkommende Mennesker kunne faa, hvad de have berettiget Krav paa overfor det Samfund, i hvis Tjeneste de allerfleste have maattet slide haardt for at ernære sig selv og Familie, uden alt for mange Bekymringer for den Dag i Morgen, saa mener jeg, at man heller ikke kan bestride, at efter den Udvikling, vi nu ere naaede frem til, maa man gennemføre Foranstaltninger, som kunne hjælpe Kommunerne dertil. Naar det er Lovgivningsmagten, der har svækket Kommunernes Evne til at løse Opgaven saa tilfredsstillende, som den burde og skulde løses, maa Lovgivningsmagten søge at sætte Kommunerne i Stand til at løse Opgaven bedre end hidtil. Jeg vil derfor tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om han vil fremsætte Forslag til en Ændring i Alderdsunderstøttelsesloven, gaaende ud paa, at Staten fremtidig betaler de $\frac{2}{3}$ af Beløbet i Stedet for Halvdelen, saa at Kommunerne slippe med at betale $\frac{1}{3}$? Jeg er forvisset om, at derved vil man i nogen Grad gøre Ret overfor Kommunerne og bidrage til, at Understøttelserne blive højnede saaledes, at de gamle, veltjente Mennesker virkelig kunne leve anstændigt.

En anden Grund, hvorfor det er rimeligt, at der sker en saadan Forandring, er den, at medens disse Smaaakaarsfolk som Regel kun have betalt en meget ringe Skat til deres Kommune, nemlig den Smule personlige Skat, de som Regel ere i Stand til at betale, have de ved deres Forbrug af toldpligtige Varer betalt en i Forhold til deres Evne meget høj Skat til Staten.

Der er et andet Spørgsmaal, som efter

min Mening naturligt trænger sig frem til Overvejelse ved Betragtningen af det foreliggende Finanslovsforslag i Forbindelse med de mange store Lønningslove, som staa for at skulle gennemføres, og det er, hvorvidt man kan sige, at den arbejdende Middelstand i By og paa Land er stillet under lige saa gunstige Levevilkkaar som dem, man nu vil sikre Statens Tjenestemænd. Dette Spørgsmaal maa for Landkommunernes Vedkommende i hvert Fald besvares med et bestemt Nej, thi baade Husmænd, Haandværkere og endog mindre Gaardmænd have en mindre Aarsindtægt end den, Tjenestemændene gennemgaaende ville faa, naar disse Forslag ere gennemførte. Hvis man vil ræsonnere, at det saa er urigtigt at gennemføre disse Lønforbedringer i saa vid Udstrækning, deler jeg ikke et saadant Ræsonnement. Jeg kan nemlig ikke se, at det vil være til Skade for den private Erhvervsvirksomhed Landet over og for den arbejdende Middelstand paa Land og i By, at de fastlønnede Bestillingsmænd ere virkelig velstillede, have en forsvarlig Indtægt at leve af. Det er ikke noget Tab for den arbejdende Middelstand paa Land og i By. Men hvad den private Erhvervsvirksomhed har Krav paa, er, at der gøres, hvad der kan gøres, for at hjælpe den til bedre Kaar. Det vil derfor interessere mig meget at erfare, om der snart kan ventes et Resultat fra Forsikringskommissionen. Thi det er min sikre Tro, at det maa kunne lykkes at sikre den almindelige Befolkning en sorgfri Alderdom og komme bort fra det i saa mange Henseender uheldige Aftægtsforhold. Det maa kunne lykkes enten ved en almindelig Folkeforsikring eller paa anden Maade. Jeg har hørt fremsætte den Paastand — thi det Spørgsmaal har været fremme til Drøftelse baade paa Møder og i Pressen —, at en saadan Foranstaltning vilde blive alt for kostbar, Staten magtede ikke den Opgave. Jeg vilde hellere end at sige: Vi have ikke Raad dertil, sige: Vi have ikke Raad til at lade være. Thi enhver, der har noget nærmere Kendskab til Forholdene paa Landet, vil vide, at Aftægtsforholdet ofte virker som en Byrde paa Ejendomsbesiddernes Skuldre; de faa ikke det ud af deres Bedrift, som de uden Aftægten kunde. Hvad det betyder for hele Landets Økonomi, ville de Herrer selv kunne udregne.

Finansministerens Udtalelser om, at han forventede, at den almindelige Omvurdering til Ejendomsskyld vilde bevirke en Forhøjelse af denne, giver mig Anled-